

L'APUNT

Fins i tot Dalí

Xavier Castellón

Després d'escoltar el president de la Fundació Gala-Salvador Dalí, el primer que et ve al cap és, inevitablement: "Si els museus Dalí estan així, com deuen estar els altres museus i la resta del sector cultural..." En definitiva, el Teatre Museu Dalí és un dels museus més visitats de Catalunya, juntament amb el del Barça, i en tots dos casos el concepte de museu és massa restric-

tiu i no defineix prou bé dues atraccions turístiques de primer ordre, amb milions de visitants que hi accedeixen com si anessin a un parc d'atraccions. No és cap crítica: tant de bo tota la cultura tingués el mateix poder de persuasió intergeneracional i interclassista. No és el cas. I si a can Dalí parlen d'ERTO, de sostenibilitat i estalvi, és fàcil intuir com està la cultura de base.

potencials.

A més, el Teatre-Museu Dalí oferirà un al·licient important en la seva reobertura: l'exposició temporal *Dalí: el surrealisme socjo*, que permetrà veure juntes per primera vegada dotze obres surrealistes del fons de la fundació, repartides normalment per diferents sales o prestades a altres museus. Entre aquests olis, hi ha *Poesia d'Amèrica* (1943), una obra en què, segons Mercader, Dalí s'anticipa, amb una posició antiracista, a la tensa situació que estan vivint ara els Estats Units. En canvi, ha quedat ajornada fins l'any vinent l'ex-

El seu president, Jordi Mercader, anuncia un pla a llarg termini per garantir el futur de la fundació

posició anunciada fins al novembre al voltant del cèlebre obra *El Crist* (1951), que havia de viatjar a Figueres des de Glasgow. És significatiu que l'exposició *Dalí: el surrealisme socjo* s'hagi concebut a partir d'obres del mateix fons de la fundació i amb mitjans humans cent per cent propis. La voluntat d'internalitzar al màxim els recursos i serveis forma part del pla de futur que Mercader vol presentar a la consideració del patronat abans de final d'any per afrontar la crisi fins a final del 2022. Més enllà d'aquesta data, Mercader no s'aventura a intentar endevinar un futur que ja és volàtil i incert només a mesos vista. Sap que "aquesta no és una crisi conjuntural, ha vingut per quedar-se, i cal treballar i posar-se en marxa aviat per fer-hi front".

El pla de futur implica també potenciar el departament de drets; les exposicions a l'estranger -Rús-

sia ha tornat a demanar la que es va fer recentment a Moscou per portar-la a Sant Petersburg, i hi ha peticions de Corea i el Japó; les exposicions immersives com la que s'està fent a la Provença, i les iniciatives editorials, com ara un gran llibre cronològic de l'obra daliniana, que Taschen publicarà el primer semestre del 2021, i una reedició posada al dia de *La vida secreta de Salvador Dalí*. La fundació també donarà un impuls nou a la seva presència a les xarxes socials. Per contra, queden congelades les noves adquisicions.

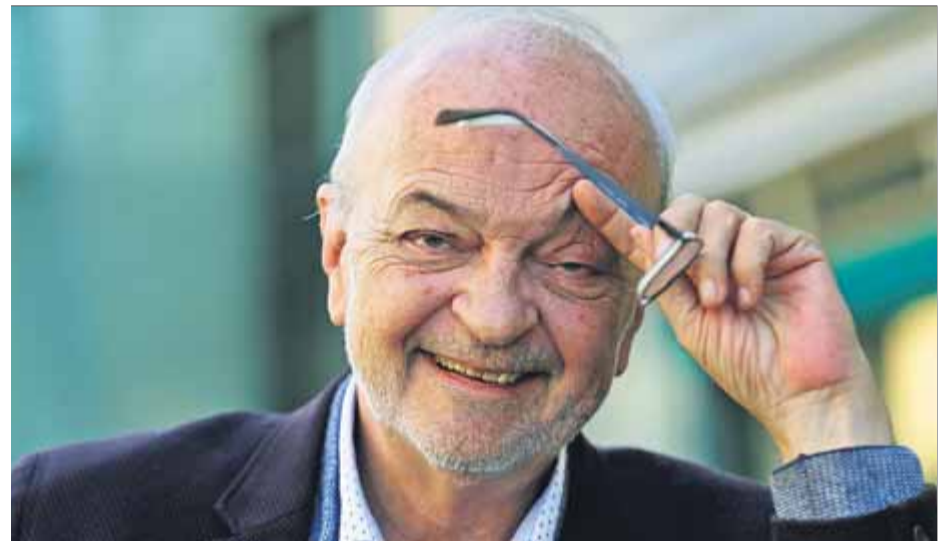
El president de la fundació considera que, a pesar de tot, la fundació té uns "actius molt ben preparats", després de les inversions fetes des del 2019 per "augmentar la comoditat i la seguretat" de tots els seus museus. I al final tot queda resumit en una frase: "La qualitat, quan existeix, la gent la compra." ■

Opinió

Llorenç Soldevila i Balart

Manuel Cuyàs, en el record

Manuel Cuyàs ■ JUANMA RAMOS

Diumenge al matí, ingenu de mi, quan el Manuel ja devia estar en les últimes, em vaig decidir de telefonar-li al mòbil. Va saltar el contestador i li vaig deixar un missatge d'ànims. Les noves tecnologies permeten aquestes intromissions gens ni mica oportunes en el desig que la mort no arribarà.

Amb en Manuel ens vam conèixer pels volts de 1984, quan em vaig traslladar a viure a Argentona. D'aquells anys recordo la sintonia que, de seguida, vam tenir, ell fent de director d'El Punt del Maresme i jo amb les meves experimentacions didàctiques a l'institut Satorras. Especialment interessant va ser la seva implicació el setembre de 1988 en la ruta planiana de vuit dies. Ell, que també havia estat professor a les escoles Freta, de Mataró, i que era un empedreït planià, es va sentir suggestionat per l'experiència i ens va seguir fent un diari de ruta que, després, va publicar molt generosament a Presència.

També va ser en aquells anys vuitanta que vam coincidir al Patronat de Cultura de l'Ajuntament de Mataró. Allà es va consolidar definitivament la nostra amistat, amb la Tere Almar, Ramon Ramis i en Josep Fradera. Van ser uns anys de molta il·lusió i engrescament, en totes les seccions però, especialment, en la literària. Férem un seguit d'homenatges a autors vius i morts que permeteren el pas per la ciutat de plomes d'indiscutible prestigi: Pere Calders, Tísner, Miquel Martí i Pol, Montserrat Roig... Alguns d'ells van passar una setmana a Mataró convidats per l'Ajuntament. Va ser una experiència inoblidable, amb teatres plens d'alumnes de secundària i

batxillerat per interactuar amb els autors. Entre els morts s'homenatjà Josep Pla, Mercè Rodoreda, Josep Trueta... Sense la col·laboració i implicació de Manuel Cuyàs aquella època daurada de la cultura matoronina no hauria estat possible.

Un altre període intens de la nostra amistat va ser el de les reunions del consell editorial d'El Punt, primer a Girona, a la Farinera i, després, al restaurant La Crosa de Sant Dalmai. Una vegada al mes, varen ser sopars i nits memorables, en bona companyia, amb els enyorats Joan i Jordi

Sempre polaritzava la tertúlia amb la seva actitud provocadora, irònica, sorneguera; era un opinador de pedra picada

Bosch, entre altres. De debats sobre els continguts i la línia del diari i del que s'escaigués d'actualitat, que acabaven a les hores petites. En Manuel sempre polaritzava la tertúlia amb la seva actitud provocadora, irònica, sorneguera; era un opinador de pedra picada. Després els comentaris continuaven al cotxe que ens duia a la sectorial del Maresme (amb en Jaume Oliveras i Joan Villarroya) cap a casa.

Com a periodista d'opinió el vaig seguir sempre. Es feia llegir amb la seva singularitat d'estil que treia el suc de les més petites i, a vegades, anodines coses. Era un escriptor de raça que mai et deixava indiferent.